

De 32 svarer til Medlemsantallet i det ærede Medlems Parti i Folketinget. De var vel ikke alle til Stede, og der har vel ogsaa været andre, der har stemt for Forslaget; men Stemmetallet er det samme, som Forslagsstillernes Parti i Folketinget udgør. 41 Medlemmer stemte ikke, hvad nu Grunden kan have været; jeg anser det for sandsynligt, at de har været borte. Men det er meget dristigt deraf at slutte, at hvis de i noget større Omfang havde været til Stede, vilde dette Forslag nok være blevet vedtaget. Jeg tror ikke, at det vilde være blevet Tilfældet.

Der er en anden Side ved de to ærede Medlemmers Forslag, der interesserer mig, det nægter jeg ikke, og det er den politiske Side. De to ærede Medlemmer vil ikke være ubekendte med, at da Landstinget for nogen Tid siden stemte en enkelt Bevilling ud af Finansloven, fordi det ønskede det paagældende Punkt nærmere overvejet, hvilket kun kunde ske, naar Forslaget blev behandlet paa anden Maade, da rejstes der, som de ærede Medlemmer vil vide, et sandt Ramaskrig mod dette Ting, særlig mod dette Tings Venstre. Man gjorde gældende, at dette Parti gik mod sin egen Fortid, at det angreb Folketingsparlamentarismen, at det i det hele taget var et reaktionært Skridt, og at det betegnede Indledningen til en ny Æra, som man ventede skulde komme til at gøre sin Ret gældende, naar man fik det nye Landsting. Det glæder mig at se, at hele dette Postyr ikke maa have gjort noget Indtryk paa de ærede Medlemmer, der stiller dette Ændringsforslag. Det, der var Tale om den Gang, var jo nemlig, at Landstinget satte en Bevilling ud, som det ikke ønskede gennemført, og dette, at de to Ting, som skal være enige om at vedtage Finansloven, har Ret til hver for sig at sige Nej til en eller anden Bevilling, som det ikke ønsker at se gennemført, er jo en gammel anerkendt Sag. Ja, jeg kan sige, at man fra Venstres Side har ført sin Politik gennem mange Aar paa den Betragtning, at skal de to Parter være enige om et Forslag og den ene Part siger Nej dertil, hvad den har Ret til, saa er den den stærkeste, og der er ikke noget at indvende med Rette imod den. Men det Forslag, som de to ærede Medlemmer her stiller, gaar langt videre. Det gaar ikke blot ud paa at stryge en Bevilling paa Finansloven, som man mener, man har Ret til at stryge, men det antager en offensiv Karakter overfor Folketinget. De Herrer stiller Forslag om mod Folketingets Vedtagelse at forandre en Be-

stemmelse paa Tillægsbevillingsloven. Det er, som sagt, at gaa en hel Del videre, og jeg vil antage, at de ærede Medlemmer, efter at have indladt sig paa denne Krig mod Folketingets Beslutning, fremtidig vil være meget varsomme med at angribe Landstinget, dersom dette i sin gode Ret sætter en eller anden Bevilling ud, som det ikke ønsker gennemført.

Poul Rasmusen: Med Hensyn til Realiteten i Ændringsforslag Nr. 3 er jeg uenig med den ærede Ordfører (J. Pedersen). Naar man ser paa den Dyrtdistillægslov, som i sin Tid blev givet, og hvori det bestemtes, at udenfor København skulde hele Dyrtdistillæget til Lærerne gives af Staten, og naar man ser paa de Udtalelser, der er faldet siden den Tid, forekommer det mig, at det vilde være ret og rigtigt, at man bevilgede Københavns Kommune det fulde Beløb. Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale Ændringsforslaget under Nr. 3.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg maa beklage, at et Flertal af Landstingets Udvalg har foreslaaet at nægte Bevillingerne til de to vanskeligt stillede Kommuner, Næstved St. Mortens og Odense St. Hans. Jeg beklager dette dobbelt, hvis det betyder, at Landstinget vil følge dette Flertal af Udvalget, hvad det vel gør. Jeg maa ogsaa beklage, at man stiller sig saa afvisende, som man gør ved dette Skridt, overfor den paa Opfordring af de kommunale Organisationer nedsatte Indlemmelseskommision. Jeg havde ikke stillet disse Forslag, medmindre Indlemmelseskommisionen enstemmigt havde anbefalet dem til mig. Men jeg maatte mene, at der i den Omstændighed, at samtlige de kommunale Raads Organisationer, som har Repræsentation for alle Partier, efter at have undersøgt disse Kommuners Forhold, indstillede denne Understøttelse, var en Garanti for, at dette var noget, man i kommunale Kredse fandt saa rimeligt og begrundet, at Forslaget ogsaa maatte kunne vente at finde Gehør paa Rigsdagen. Den Begrundelse, hvormed det ærede Flertal afviser denne Indstilling, er ogsaa efter min Mening meget svag. Den ærede Ordfører fremsatte den Paastand, at det ikke under ekstraordinære Tilstande kan blive nødvendigt at tage Hensyn til disse — det er i Virkeligheden det, som det ærede Medlem ud fra sin Argumentation paastaar. Det ærede Medlem er i sin Argumentation overmaade doktrinær. Jeg skal henvise